

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De quinto errore qui ponit Christum non habuisse veram humanam naturam. Cap. XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

existente, materia illa necessariò erat sub aliqua forma. Cùm enim materia corporalis non sit sine aliqua forma, nec spiritalis erit sine aliqua forma: ergo vel erat corporea, vel nõ erat corporea. Si corporea erat, nõ poterat ergo ex illa fieri anima, quæ est incorporea substantia: simplex enim non sit ex composito, nec compositum ex simplici. Si verò erat incorporea, aut vivebat, aut non vivebat. Si non vivebat, erat ergo substantia incorporea non viuens, quod falsum est: nulla enim inuenitur substantia incorporea non viuens. Si verò vivebat: ergo erat vel Deus, vel angelus, vel anima, vel animal, vel planta, quod est inconueniens. ¶ Item materia illa rationalis erat antequam ex ea anima fieret, aut non. Si nõ, sed facta est rationalis, quum ex ea anima facta est: ergo habens vitam irrationabilem materia anima erat, quid ergo à pecoris spiritu distabat? ut ait Aug. Si verò erat rationalis, ergo iam vel angelus, vel anima erat. Præterea si esset spiritalis materia, sicut corporalis, oporteret quod ipsa esset continua existens, vbicunque est aliqua spiritalis substantia: vel quod tot essent materiae, quot sunt spiritalis substantiæ, quum ipsæ sint separatae abinuicem. Præterea quum illa virtus animæ quæ dicitur intellectus, operetur per abstractionem à materia, ipsa virtus immaterialis est: ergo & ipsa anima immaterialis est. Operatio enim sequitur naturam virtutis, & virtus naturam substantiæ. Nõ est igitur anima ex materia præexistente, sed ex nihilo: ergo & per creationem, & ita à solo Deo. ¶ Item potentia rei effectæ subiecta est suæ causæ efficienti: potentia verò animæ rationalis, scilicet liberum arbitrium, nulli puræ creaturæ subiecta est, quum à nulla possit cogi: ergo nulla creaturæ pura causa efficiens eius est. Solus ergo Deus creator est animarum, ut fides catholica asserit.

De quinto errore qui ponit Christum non habuisse veram humanam naturam.

CAP. XVII.

Sequitur de quinto errore, qui ex errore Manichæorum processit: qui ponit Christum non habuisse veram humanam naturam. Cui errori occasionem dedit illud Philippen. 1. Et habitu inuentus ut homo. Ex hoc enim inferunt Christum fuisse ut hominem, & non verè hominè. Sed simili ratione possunt dicere, eum fuisse quasi vnigenitum Patris, & non verè vnigenitum, quum scriptum sit Ioã. 1. Vidimus gloriam eius, gloriam quasi vnigeniti à patre. Ideo potius dicendum est, quòd hæc dictio, ut vel quasi, non semper est nota improprietatis vel similitudinis: imò aliquando expressiua est veritatis, ut in verbis prædictis.

Deder

Dederunt etiam occasione dicto errori quædam opera miraculosa quæ Christus legitur fecisse: ut quod de utero materno clauso exiit, & quod super mare siccis pedibus ambulauit. Mat. 14. Sed opera quæ Christus miraculose fecit diuinæ naturæ ostendunt veritatem, & non humanæ naturæ probant falsitatem: & sicut opera supra naturam attestantur eius deitati, sic defectus & eius infirmitates quæ in Sacra scriptura leguntur, attestantur veræ eius humanitati. Sicut esurtes de qua legitur Mat. 4. Quum ieiunasset 40 diebus & 40 noctibus, postea esuriit. Et eiusdem 21. Mane reuertens in ciuitate esuriit. Et 26. Cœpit contristari & moerere esse. Et post. Tristis est anima mea usque ad mortem. Habuit ergo veram animam, eadem ratione & veram carnem. Et Ioan. 4. Iesus ex itinere fatigatus sedebat super fontem. Et eiusdem 11. Lachrymatus est Iesus. Et 12. Nunc anima mea turbata est. Præterea si veram humanam naturam non habuit, non fuit verus homo. Unde non verè mortuus est, nec verè resurrexit, Cuius contrarium habetur Lucæ vltimo. Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni. Eiusdem 18. Postquam flagellauerint, occidit eum, & tertia die resurget. Auctoritates verò quibus manifestum est eum verum hominem fuisse, hæc sunt quæ sequuntur. Matt. 1. Liber generationis Iesu Christi filij David, &c. Et eodem: De qua natus est Iesus, qui vocatur Christus. Et iterum. Inuenta est in utero habens de Spiritu sancto. Et post: peperit filium suum primogenitum. Et Lucæ septimo: Venit filius hominis manducans & bibens. Erat ergo verè homo qui manducabat & bibebat. Et eiusdem vltimo. Palpate & videte, quoniam spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere. Et iterum: Et quum manducasset coram illis, sumens reliquias dedit eis. Et Io. 1. Verbum caro factum est. Eiusdem 10. Potestatem habeo ponendi animam meam: ergo habebat veram animam, eadem ratione & veram carnem. Item Rom. 1. Qui factus est ex semine David secundum carnem: Et eiusdem 9. Ex quibus Christus secundum carnem. Ad Heb. 7. Ex Iuda ortus est Dominus noster. Act. 1. Conuerses præcepit eis, &c. Et eiusdem 10. Nobis qui manducamus & bibimus cum illo. 1. Io. 1. Quod perspeximus, & manus nostræ contrectauerunt de verbo vita: Eiusdem 4. Omnis spiritus qui confitetur Iesum Christum venisse in carne, ex Deo est. Et 1. Io. Multi seductores exierunt in mundum istum qui non confitentur Iesum Christum venisse in carne, &c. Et post. Qui non confiteretur Iesum Christum venisse in carne, hic est seductor & antichristus: quum Christus veritas sit: secundum illud Io. 14. Ego sum via, veritas, & vita. Non est verisimile eum falsitate huma-

na naturæ homines decepiſſe. ¶ Item quom verè ſit mundi redemptor, ſecundum illud ad Tit. 2. Qui dedit ſeipſum pro nobis, vt nos redimeret ab omni iniquitate, verum pretiũ ſoluit. Pretium verò pœna erat, cuius debitor erat genus humanum. Ergo verè pœnam ſuſtinuit: ergo verũ corpus habuit. Nõ eſt ergo veriſimile quòd re dimendo genus humanum falſam monetã ſoluerit. Præterea ſi corpus Chriſti verum corpus non fuit, ſed vmbra corporis, quomodo verum eſt illud Philip. 2. Chriſtus factus eſt pro nobis obediens vſque ad mortẽ, &c. Et illud 1. Pet. 2. Chriſtus paſſus eſt pro nobis. Et illud Apoc. 1. La-uit nos à peccatis in ſanguine ſuo. Et quòd legitur Ioan. 13. de ablutione pedum apoſtolorum. Ablutio enim contactũ requirit. Si verò dicatur corpus illud cæleſte fuiſſe, ergo impaſſibile fuit: quòd ex diuerſis locis Evangelij conſtat eſſe falſum. Præterea ſecundum hoc non eſt verum quòd legitur ad Hebr. 2. q̄ ſemen Abrahæ apprehenderit. Secundum hoc etiam nunquam comedit vel bibit, cuius contrarium prius oſtenſum eſt.

De errore illo qui condemnat Ioannem Baptiſtam. Et de commendatione ipſius Ioannis.

CAP. XVIII.

Sequitur de errore ſexto, qui ex errore Manicheorũ proceſſit, qui cõdemnat Ioannem Baptiſtã. Cui errori occaſionem dedit quòd legitur Matth. 11. Cũ audiſſet Ioannes in vinculis opera Chriſti, mittens duos de diſcipulis ſuis, ait illi: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? Ex quo inferũt Ioannem dubitaſſe de Chriſto, quũ interrogauerit, & propter dubitationem condemnatũ eſſe. Sed nõ ſequitur, ſi interrogauit, quòd dubita-uerit. Interrogauit enim Chriſtus cuius eſſet imago denarij & ſuperſcriptio, Matth. 22. non tamẽ de hoc dubitauit. Item non ſequitur, ſi dubitauit, quòd propter hoc dånatus fuerit: non enim omnis dubitatio damnabilis eſt. Potuit dubitare utrũ Chriſtus in propria perſona deſcẽſurus eſſet ad inferos, & inde extracturus amicos ſuos, an per aliũ hoc eſſet facturus. ¶ Quòd propter illam dubitationem damnatus nõ ſit, patet per hoc, q̄ Chriſtus poſtquã nuntij Ioannis redierant, tantum teſtimonium dedit Ioanni vocans eum angelum & pluſquam prophetam, & dicẽs quòd inter natos mulierũ maior illo nõ ſurrexit. Et veriſimile eſt, quòd Ioannes ſibi illud non interrogauerit, ſed diſcipulis ſuis qui de Chriſto dubitabant, volens eos per Chriſtũ certificari: quos Chriſtus certificauit: oſtendẽs ſignum impletũ quòd dederat Eſaias de aduentu Chriſti. Eſa. 35. Deus inquit, ipſe veniet & ſaluabit nos: tunc aperientur oculi cæcorũ, & aures ſur-